

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 13C/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721203672
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Lehotský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2022:6721203672.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jurajom Lehotským, v spore žalobcu Š. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. Č.. XXXX, XXX XX Q., právne zastúpený Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 37, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517, proti žalovanému Slovenská republika zastúpená Generálna prokuratúra SR, IČO: 00 166 481, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, doručovacia adresa Okresná prokuratúra Zvolen, Trhová 7, 960 19 Zvolen, o zaplatenie 3.287,34 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 3.287,34 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 11.05.2021 až do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojim žalobným návrhom doručeným na tunajší súd dňa 23.9.2021 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie celkovej sumy 3.287,34 Eur spolu s 5,05% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 11.5.2021 do zaplatenia, ako aj na náhradu trov konania. Vo svojom žalobnom návrhu žalobca uviedol:

„Uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, Odboru poriadkovej polície, a to Obvodným oddelením PZ Q., zo dňa 23.02.2015, Č.: I.-XXX/HR-A.-XXXX (ďalej len „Uznesenie“) poverený príslušník PZ podľa ust. § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení platných právnych predpisov (ďalej iba „Trestný poriadok“) rozhodol o stíhaní žalobcu ako obvineného 2, z prečinu „výtržníctvo“ podľa ust. § 364 ods. 1, písm. a/ zák. č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení platných právnych predpisov (ďalej iba „Trestný zákon“).

Žalobca preto v predmetnom trestnom konaní splnomocnil svojou obhajobou JUDr. Radoslava Ulianka, advokáta a konateľa spoločnosti Ulianko & partners, s.r.o., v tom čase so sídlom Nám. SNP 41 (v súčasnosti Nám. SNP 37), 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517 (ďalej len „Obhajca“) a to až do jej právoplatného skončenia. V rámci trestného konania bolo za účasti Obhajcu vykonaných viacero procesných úkonov.

Následne proti Uzneseniu podal žalobca prostredníctvom svojho Obhajcu v zákonom stanovenej lehote sťažnosť (zo dňa 06.03.2015).

Týmto si žalobca dovoľuje doplniť, že Uznesenie považuje za nezákonné a poukazuje na ďalší priebeh trestného konania:

Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 27.03.2015, sp. zn.: 2Pv/452/14/6611-13 bola sťažnosť žalobcu podľa ust. § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná. Po skončení

prípravného konania podal prokurátor podľa ust. § 234 ods. 1 Trestného poriadku príslušnému súdu obžalobu o. i. aj na žalobcu ako obžalovaného 2/ (pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona).

Trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen zo dňa 02.03.2016, sp. zn.: 1T/23/2016-501 bol žalobca uznaný za vinného za prečin „výtržníctvo“ podľa ust. podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a odsúdený podľa ust. § 364 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 353 ods. 2 Trestného poriadku s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 8 Trestného zákona a ust. § 54 Trestného zákona, k trestu povinnej práce vo výmere 120 hodín.

Proti tomuto trestnému rozkazu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odpor (zo dňa 15.03.2016). Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 24.04.2019, sp. zn.: 1T/23/2016 bol žalobca v uvedenej trestnej veci na hlavnom pojednávaní oslobodený spod obžaloby podľa ust. § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom a žalobcovi priznal súd postavenie konajúceho v nutnej obrane (ďalej len „Rozsudok“).

Toho istého dňa na hlavnom pojednávaní podala Okresná prokuratúra Zvolen v zákonom stanovenej lehote voči Rozsudku odvolanie, ktoré odôvodnila písomným podaním zo dňa 17.01.2020.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.05.2020, sp. zn.: 4To/19/2020, bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora vo Zvolene zamietnuté, na základe čoho Rozsudok nadobudol právoplatnosť.

Dôkazy: uznesenie o vznesení obvinenia 23.02.2015, ČVS: ORP-943/HR-ZV-2014

sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 06.03.2015

uznesenie o zamietnutí sťažnosti zo dňa 27.03.2015, sp. zn.: 2Pv/452/14/6611-13

obžaloba Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 19.02.2016, sp. zn.: 2Pv/452/14/6611-36

trestný rozkaz OS Zvolen zo dňa 02.03.2016, sp. zn.: 1T/23/2016-501

zmluva o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 04.09.2014

rozsudok OS Zvolen, zo dňa 24.04.2019, sp. zn.: 1T/23/2016

uznesenie KS v Banskej Bystrici zo dňa 28.05.2020, sp. zn.: 4To/19/2020

Ako je už zrejmé, žalobca si v predmetnom trestnom konaní zvolil za Obhajcu advokáta.

Právo na obhajobu osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie, je ustanovené ako jedna zo základných zásad trestného konania (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku). Uvedené právo je zakotvené aj v článku 50 ods. 3 ústavy medzi právami na súdnu a inú právnu ochranu. Najvýznamnejšou časťou práva na obhajobu je právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom (§ 34 ods. 1 tretia veta Trestného poriadku). Trestný poriadok teda umožňuje, aby si obvinený mohol na svoju obranu a obhajobu voči vznesenému obvineniu zobrať na pomoc osobu znalú práva, ktorá má teoretické znalosti práva a praktické skúsenosti s priebehom trestného procesu. Je to predpoklad, že v trestnom konaní budú na obranu obvineného uplatnené všetky oprávnenia, ktoré obvinenému umožňuje zákon uplatniť tak, aby obvinený, ktorý je nevinný, nebol odsúdený, a v prípade, ak sa obvinenie zakladá na pravdivých skutočnostiach, obvinený nebol potrestaný prísnejšie, ako by podľa zákona mal byť. Tým Trestný poriadok umožňuje, aby sa voči štátu, ktorý vznáša obvinenie a podáva obžalobu prostredníctvom policajta, vyšetrovateľa a prokurátora, mohol obvinený brániť rovnocenným spôsobom.

Žalobca z titulu úhrady za poskytnuté právne služby (za obhajobu) zaplatila zvolenému obhajcovi ním vystavenú faktúru č. 20800271 na sumu 3.287,34 EUR vrátane DPH, pričom ako náhradu škody si žalobca touto žalobou uplatňuje celú sumu odmeny vyčíslenú v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v platnom znení, t.j. sumu vo výške 3.287,34 EUR vrátane DPH a príslušenstvo. Všetky úkony obhajoby boli riadne vykonané, a ako dôkaz toho žalobca navrhuje, aby konajúci súd si vyžiadal a pripojil súdny spis tunajšieho súdu vedený pod sp.zn. 1T/23/2016 a oboznámil sa z jeho obsahom, nakoľko jeho súčasťou sú všetky jednotlivé predmetné úkony obhajoby v trestnom konaní.“

2. Žalobca ďalej v žalobe uviedol:

„Listom zo dňa 19.04.2018 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci, pri výkone verejnej moci“ sa žalobca v súlade s § 15 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu domáhal predbežného prerokovania jeho nároku. Škoda, ktorú si žalobca uplatnil pozostáva zo sumy vo výške 3.287,34 EUR, ktorú zaplatil Obhajcovi z titulu odplaty za poskytnutú právnu pomoc v súvislosti jeho obhajobou.

Listom Generálnej prokuratúry SR, zo dňa 04.05.2021 označeným ako „VI/4 Gc 23/21/1000-5“ bolo žalobcovi oznámené, že nie sú splnené hmotnoprávne predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, a teda že jeho nárok sa odmieta ako nedôvodný.

Dôkaz: Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci, pri výkone verejnej moci zo dňa 01.02.2021 (dor. 12.02.2021) list značený ako „VI/4 Gc 23/21/1000-5“ zo dňa 04.05.2021

V tomto súdnom konaní si žalobca uplatňuje voči žalovanej iba nárok z titulu náhrady skutočnej škody spočívajúci v sume 3.287,34 EUR, ktorú žalobca zaplatil svojmu Obhajcovi za poskytnutie právnych služieb obhajoby. Jedná sa o tarifnú odmenu Obhajcu vypočítanú podľa § 12 ods. 3 písm. a) Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení.

Nárok z titulu náhrady škody spočívajúcej v spôsobenej nemajetkovej ujme si žalobca voči žalovanej v tomto konaní neuplatňuje.

Podľa ust. § 16 ods. 4) Zákona o zodpovednosti za škodu, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Z uvedeného dôvodu si žalobca uplatňuje touto žalobou aj úrok z omeškania v jeho zákonnej výške.

IV.

Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

V § 285 písm. b) Trestného poriadku je uvedené, že súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

V odôvodnení (zamietavého) uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici so sp. zn. 4To/19/2020, odvolací súd skonštatoval, že:

1) „U obž. Š.M. V. v prípade jeho konania ... súd vyhodnotil toto konanie tak, že obž. konal v nutnej obrane, ..., z uvedeného dôvodu obž. Š. V. postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil, lebo skutok týkajúci sa jeho osoby nie je trestným činom.“

2) „Po vyhodnotení dôkaznej situácie sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvostupňového súdu, že vo vzťahu k prvým útokom obžalovaného ..., ako i obž. Š. V., im možno procesne priznať postavenie konajúceho v nutnej obrane, nakoľko to boli práve tí obžalovaní, ktorí boli napadnutí inými osobami po vzniku dopravnej nehody.“

3) „V prípade odvolania ... okresného prokurátora súd konštatuje, že ... prvostupňový súd postupoval správne, keď ďalších obž. oslobodil spod obžaloby, a to z dôvodov tak, ako sú uvedené v rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním prokurátora.“

4) „Z uvedených dôvodov potom považoval Krajský súd v Banskej Bystrici odvolanie ... okresného prokurátora za nedôvodné a preto tieto odvolania zamietol.“

Z uvedeného vyplýva, že pre účely tohto súdneho konania za konanie orgánov činných v trestnom konaní v danom prípade zodpovedá žalovaná aj v prípade, kedy orgány činné v trestnom konaní nepostupovali riadne podľa ust. § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a vydali Uznesenie. Bez ohľadu na uvedené, sa v tomto súdnom konaní vôbec neposudzuje otázka zavinenia, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť. Táto je založená na skutočnosti, že nedošlo k odsúdeniu žalobcu z dôvodu, že skutok ktorý sa mu kládol za vinu Uznesením nie je trestným činom a rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn.: 1T/23/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/19/2020 preto možno ex lege považovať za rozhodnutia, na základe ktorých došlo de facto a de iure k zrušeniu Uznesenia, aj keď to nie je v týchto rozhodnutiach expressis verbis uvedené. Lebo logickým výkladom, ale najmä výkladom e ratione legis (s poukazom na hlavné účely Zákona o zodpovednosti za škodu), možno dospieť k záveru, že ak súdna prax a ustálená judikatúra považuje každý oslobodzujúci rozsudok za rozhodnutie, ktorým sa zrušuje uznesenie o vznesení obvinenia (aj keď to v ňom nie je explicitne uvedené), o čo viac by za také isté rozhodnutie malo byť považované aj rozhodnutie, ktorým sa jednoznačne skonštatovalo, že skutok ani len nemal byť vôbec prejednávaný v trestnom konaní, lebo nejde o trestný čin. Z uvedeného dôvodu je tu daná aj priama príčinná súvislosť medzi Uznesením a trovami obhajoby (škodou), kedy nebyť Uznesenia a následného trestného konania, tak

by sa žalobca nemusel obrátiť so žiadosťou o pomoc na Obhajcu. Preto uvedené trestné konanie možno považovať, momentom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/19/2020, vo vzťahu k osobe žalobcu, za de facto a de iure právoplatne zastavené, a najmä na účely aplikácie Zákona o zodpovednosti za škodu.“

3. K žalobnému návrhu sa vyjadril žalovaný, za ktorého v konaní konala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení okrem iného uviedol, že uplatňovaný nárok neuznáva v celom rozsahu a žalobu navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť. V predmetnom vyjadrení ďalej uviedol:

„Žalobca uplatňuje voči žalovanej sumu 3 287,34 € a túto označuje ako škodu, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti nezákonného rozhodnutia a úbytku v jeho majetkovej sfére vyčísliteľného v peniazoch, ktorý by inak pri neexistencii nezákonného rozhodnutia nebol nastal. Úbytok v majetkovej sfére majú predstavovať finančné prostriedky vyplatené žalobcom jeho obhajcovi v trestnom konaní. Uplatnený nárok žalobca právne kvalifikuje podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. a/, § 3 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1, ods. 3, § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len Zákon č. 514/2003 Z.z.). Pretože Zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 vyžaduje existenciu nezákonného rozhodnutia, žalovaný zaň označil uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, odboru poriadkovej polície a to Obvodným oddelením PZ Hriňová ČVS: ORP-943/HR-ZV-2014 zo dňa 23.02. 2015, ktorým podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vzniesol obvinenie voči osobe žalobcu pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona. Žalobca v predmetnom trestnom konaní splnomocnil svojho obhajcu JUDr. Ulianka na konanie v tejto veci až do jej právoplatného skončenia a ten proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen 2 Pv 452/14/6611-13 zo dňa 27.03. 2015 bola sťažnosť žalobcu podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku zamietnutá ako nedôvodná. Nezákonnosť daného uznesenia má byť podľa žalobcu preukázaná oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 1T/23/2016 zo dňa 24.04. 2019, ktorým bol žalobca v uvedenej trestnej veci oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku, pretože skutok nie je trestným činom a žalobcovi priznal súd postavenie konajúceho v nutnej obrane. Voči rozsudku sa odvolala Okresná prokuratúra Zvolen. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.05. 2020 sp.zn. 4To/19/2020 bolo podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie Okresného prokurátora vo Zvolene zamietnuté na základe čoho rozsudok nadobudlo právoplatnosť. Žalobca tvrdí, že právoplatným oslobodením spod obžaloby bola preukázaná nevina žalobcu a zároveň skutočnosť, že vznesenie obvinenia proti jeho osobe nebolo zákonné. Podporne pritom poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 4MCdo/16/2009, podľa ktorého nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

S uvádzanými tvrdeniami a právnymi konštrukciami žalobcu žalovaná nesúhlasí, považuje ich za účelové a vo výsledku za nesprávne.

Zákonným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vydaním nezákonného rozhodnutia je, aby takéto rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušných orgánov (§ 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z.)

Rozhodujúcim pre celú vec je preto posúdenie zákonnosti začatia a následného vedenia trestného stíhania, vrátane zákonnosti vznesenia obvinenia.

Rozširujúcim výkladom Zákona č. 514/2003 Z.z. bol síce v súdnej praxi prijatý názor, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby tak, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Tento názor nemožno prijímať absolútne, nekriticky a bezvýhradne.

Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím z dôvodu jeho následného oslobodenia spod obžaloby, nemá oporu v žiadnom ustanovení Zákona č. 514/2003 Z.z..

Uznesenie o vznesení obvinenia by bolo možno považovať za nezákonné rozhodnutie iba v tom prípade, ak by uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen o zamietnutí sťažnosti ako aj uznesenie povereného príslušníka PZ o vznesení obvinenia boli zrušené rozhodnutím Krajského prokurátora v Banskej Bystrici alebo rozhodnutím Generálneho prokurátora SR. K takejto skutočnosti však v danej trestnej veci nedošlo.

Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno označiť za nezákonné len preto že pravdepodobnosť spáchania skutku existujúca v čase jeho vydania, sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdila. Opozitný záver by viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu

a tiež k popretiu účelu samotného trestného stíhania, resp. jeho časti - prípravného konania, ktoré by takto de facto úplne stratilo svoj význam a viedlo by k záveru, že stíhať možno len tie osoby, ktorých vina je bez pochybností preukázaná už v čase vznesenia obvinenia. Takýto stav je v reálnom živote nedosiahnuteľný.

V tomto smere žalovaná poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 27404/08) zo dňa 20.06. 2013. V ňom sa konštatuje, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. Musí predstavovať spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami na ochranu základných práv jednotlivca. ESLP vyslovil záver, že skutočnosť, že obvinený bol oslobodený spod obžaloby sama o sebe neznamená, že trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od začiatku inak vadné. ESLP ďalej konštatoval, že dôkazné požiadavky, ktoré je treba splniť, aby osoba mohla byť uznaná vinnou sa líšia od požiadaviek, ktoré treba splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (obvykle označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia do odsúdenia.

Z dôkazného stavu zisteného a preukázaného k momentu vznesenia obvinenia, vyplývalo dôvodné podozrenie, že žalobca sa dopustil konania, ktoré vykazovalo všetky zákonné znaky stíhaného trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia spáchania skutkov stíhaných ako trestný čin osobou žalobcu v danom čase odôvodňovala vznesenie obvinenia. O tom svedčí aj skutočnosť, že po podaní obžaloby na Okresný súd Zvolen, ten dňa 02.03. 2016 vydal trestný rozkaz 1T/23/2016-501, ktorým uznal žalobcu vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a uložil mu trest povinnej práce vo výmere 120 hodín. Po podaní odporu obvinenými došlo k hlavnému pojednávaniu, kde v priebehu konania pred súdom sa dôvodné podozrenie nepotvrdilo a žalobca bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, nemožno bez ďalšieho prijať jednoduchý záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné. Z platnej právnej úpravy Zákona č. 514/2003 Z.z. vôbec nevyplýva, že oslobodzujúci rozsudok automaticky znamená nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia.

Je potrebné si uvedomiť, že oslobodzujúci rozsudok bol výsledkom dokazovania vykonaného až na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, kedy existovali dve skupiny vzájomne protichodných dôkazov. Takýto rozsah dôkazov v čase vznesenia obvinenia nielenže neexistoval, ale nebol ani vykonaný.

Vzhľadom na časovú postupnosť jednotlivých štádií trestného konania je preto vylúčené, aby oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 1T/23/2016 bol vo výsledku považovaný za zrušenie alebo zmenu uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Je tomu tak práve preto, že bol vydaný v absolútne odlišnom štádiu trestného konania a na základe odlišného skutkového stavu než pri vznesení obvinenia.

Žalobca v žalobe dôvodí, že podstata nároku na náhradu škody v prípade oslobodzujúceho rozsudku sa neviaže na správnosť resp. nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ale na samotný výsledok trestného konania. Má za to, že prokurátor svojim aktívnym konaním (podaním obžaloby) zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, teda aj nezákonnosť trestného stíhania, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestné stíhanie alebo vec postúpiť. Zodpovednosť prokurátora za škodu je potom daná tým, že nepodnikol žiadne kroky za účelom odstránenia nezákonnosti uznesenia, hoci má zákonnú povinnosť vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní.

Žalovaná opäť odkazuje na svoje tvrdenie, že v priebehu prípravného konania nebolo vydané žiadne rozhodnutie policajta ani prokurátora, ktoré by bolo orgánom na to príslušným označené za nezákonné a z toho dôvodu zrušené. Vo veci právoplatne rozhodol až súd na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní kedy ustálil že konanie žalobcu v trestnom konaní bolo v rozpore s trestným právom avšak vyhodnotil ho ako konanie v nutnej obrane.

V prípade, kedy aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov v prípravnom konaní nie je spoľahlivo a mimo akúkoľvek pochybnosť zistené, že sa stal skutok, pre ktorý je trestné stíhanie vedené alebo do úvahy prichádza viacero verzii skutkových zistení na podklade ktorých treba rozhodnúť o tom, ktorá z nich je pravdivá, je nevyhnutné, aby prokurátor podal obžalobu a aby konečné rozhodnutie urobil súd. Preto uplatnený postup prokurátora (podanie obžaloby) bol a zostáva plne konformný s ustálenou judikatúrou súdov v trestných veciach.

Žalobca neuviedol žiadne relevantné tvrdenia, akým spôsobom mal prokurátor za daného skutkového stavu vopred predvídať, predpokladať, či dokonca vedieť, že predmetné rozhodnutie sa v budúcnosti stane nezákonným (v ponímaní žalobcu) v dôsledku možného oslobodenia spod obžaloby. Zákon č.

514/2003 Z.z. zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania vôbec neupravuje. Napriek tomu si žalobca uplatňuje nárok práve poukazovaním na výsledok trestného konania, ktorým je oslobodenie spod obžaloby zakladajúce podľa neho aj nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia.

Pre úspešné uplatnenie náhrady škody je potrebné kumulatívne splnenie zákonných podmienok - existencie nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím. Žalovaná tvrdí, že žalobca vôbec nepreukázal splnenie už prvej podstatnej a základnej podmienky, ktorou je existencia nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z.. Z toho dôvodu v tomto spore absentuje primárny právny základ.

Zákona č. 514/2003 Z.z. nepozná a teda ani neupravuje prípad nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré by bolo nezákonné práve tým, že obvinený bol v ďalšom priebehu trestného konania oslobodený spod obžaloby.

Prokurátor zodpovedá za zákonnosť prípravného konania. Trestné stíhanie proti žalobcovi bolo vedené legitímne a v mene štátu. V priebehu prípravného konania nedošlo k vydaniu takého rozhodnutia, ktoré by malo za následok zmenu alebo zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Týmito

skutočnosťami žalovaná odôvodňuje svoje tvrdenie, že nie je splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z.. Keďže absentuje už táto základná podmienka pre uplatnenie nároku, je skúmanie splnenia ďalších podmienok bezpredmetné.

V ostatnom žalovaná plne odkazuje na písomné vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č.k. VI/4 Gc 23/21/1000-5 zo dňa 04.05. 2021, s ktorým sa poverená prokuratúra zastupujúca žalovanú v tomto súdnom konaní v celom rozsahu stotožňuje.“

4. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného, pričom zotrval na svojom žalobnom návrhu a ďalej vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Vo svetle uvedených skutočností vyplývajúcich z konštantnej platnej judikatúry súdov a najvyšších súdnych autorít SR, sú tvrdenia žalovanej ohľadom neexistencie „primárneho právneho základu nároku“ a údajnej neexistencie „nezákonného rozhodnutia“ úplne absurdné, právne irelevantné a dokonca zavádzajúce.

Navyše žalovaná podáva vo Vyjadrení svoj subjektívny a ničím nepodložený názor na to, ako by sa mal Zákon o zodpovednosti za škodu vykladať a aplikovať v praxi a žalovaná si tiež otvorene dovoľuje nesúhlasiť s právnymi názormi najvyšších súdnych autorít, akými je napr. Ústavný súd SR a zastáva a prezentuje taký názor, ktorý je podľa názoru žalobcu nielen v rozpore so základnými princípmi materiálneho právneho štátu, ale najmä v rozpore so zásadou právnej istoty, ktorú navyše akcentuje aj zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, v článku 2 ods. 2. V prípade, ak by sa názor žalovanej mal považovať za správny, tak, by nikdy nebolo možné domôcť sa náhrady škody od štátu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu v prípade, ak bolo trestné konanie vedené voči nevinnnej osobe a táto by v tomto konaní nebola právoplatne odsúdená (čo je zároveň jediný možný rozhodujúci moment preukázania viny/neviny). Ustanovenia Zákona o zodpovednosti za škody by sa tak stali obsolentnými a stratili svoj účel a opodstatnenie, pričom by platilo, že by sa všetky skutky automaticky stíhali ako trestné činy bez ohľadu nato, či skutočne došlo k naplneniu skutkových podstát týchto trestných činov, čo by znamenalo vytvorenie nezákonného stavu, kde by OČTK mali neobmedzenú moc začať a viesť trestné stíhanie z akýchkoľvek dôvodov. Uvedené je aj za súčasného skutkového a právneho stavu síce teoreticky možné, avšak je vyvážené práve zodpovednosťou štátu za konanie jeho orgánov v prípade, ak dôjde k takému porušeniu zákona. Zákon o zodpovednosti za škodu je dokonca natoľko spravodlivý, že nepozná osobnú, tzv. subjektívnu zodpovednosť tých príslušných OČTK, ktorí pochybili, nakoľko by to úplne znemožňovalo riadny výkon ich činnosti, avšak vytvára len účinný následný mechanizmus reparácie a následkov nezákonného postupu, či rozhodnutia a satisfakcie poškodenej osoby.

Pokiaľ žalovaná vo Vyjadrení argumentuje právnymi názormi ESLP, tak treba poukázať, aj na to, že sa v tomto prípade nejedná ani zďaleka o obdobný skutkový či právny stav a dané názory ESLP sú v tomto prípade neaplikovateľné, nakoľko v konkrétnom prípade p. Lavrenca sa jednalo o rozhodnutie súdu na základe ktorého došlo k prepadnutiu peňažnej záruky štátu na základe dôvodne preukázaného správania sa obžalovaného vykonávaním rôznych obštrukcií v priebehu trestného konania, a aj sám ESLP skonštatoval, že rozhodnutie o prepadnutí peňažnej záruky nemá žiadny súvis s predmetom trestného stíhania a posudzovaním viny dotknutej osoby. P. Lavrinec nežaloval náhradu škody v podobe

trov konania/obhajoby, ale de facto chcel dosiahnuť „vrátenie“ zloženej a prepadnutej peňažnej záruky. Uvedený právny názor ESLP je preto právne a skutkovo irelevantný vo vzťahu k Uzneseniu a Rozsudku.

Okrem uvedeného, žalovaná sa vo Vyjadrení vcelku rozsiahlym spôsobom venuje úvahám a tvrdeniam, ktoré sa zameriavajú výlučne na subjektívnu (občianskoprávnu) stránku zodpovednosti, a to na „zavinenie“ (a opiera to o „dôvodné podozrenie“), ktoré sa však pri objektívnej zodpovednosti štátu ani len neskúma a je právne irelevantné. Z Vyjadrenia je zrejmé, že žalovaná sa snaží „za každú cenu“ z objektívnej zodpovednosti vyvinieť, čo však nie je právne možné, nakoľko vyvinieť sa je možné len zo subjektívnej (občianskoprávnej) zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka, ktorý sa na daný prípad zodpovednosti štátu neuplatňuje. Odhliadnuc od uvedeného je v tomto smere hypoteticky možné uvažovať aj o liberácii, avšak možnosť liberácie a jej dôvody musí zákon vyslovene upravovať a dovoľovať, čo sa tiež na tento prípad nemôže vzťahovať (§ 3 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu).

Žalobca je toho názoru, že je absolútne nelogické, že pri existencii záväzných právnych názorov ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, žalovaná v každom jednom prípade vynakladá všetko možné úsilie a prostriedky štátu na celkom zjavne nedôvodnú obranu, ktorá sa míňa zmyslu a účelu Zákona o zodpovednosti za škodu. Takéto konanie je teda možné označiť za nehospodárne nakladanie s prostriedkami štátu.

Zo všetkého vyššie uvedeného je možné urobiť len jediný záver, a to taký, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody na súde úplne postačuje:

- 1) vydanie nezákonného rozhodnutia (vydanie Uznesenia, ktoré bolo zrušené Rozsudkom, a preto je nezákonné),
 - 2) splnenie podmienky neúspešného podania riadneho opravného prostriedku voči nezákonnému rozhodnutiu (v danom prípade sťažnosti voči Uzneseniu - § 6 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu),
 - 3) podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 Zákona o zodpovednosti za škodu) a nevyhovenie žiadosti prísl. orgánom,
 - 4) podanie žaloby na súd pred uplynutím zákonnej premičacej lehoty (§ 19 Zákona o zodpovednosti za škodu),
 - 5) vznik skutočnej škody (v danom prípade min. v podobe trov obhajoby - § 18 Zákona o zodpovednosti za škodu), alebo aj nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu), ktorú si dokonca žalobca v tomto konaní ani len neuplatňuje, hoci má na ňu nárok,
 - 6) zrušenie nezákonného rozhodnutia právoplatným rozhodnutím prísl. orgánu (za zrušenie Uznesenia sa považuje aj zastavenie trestného konania, ako ekvivalentne i oslobodenie spod obžaloby, alebo aj postúpenie veci na priestupkové konanie, všetko, ak skutok nie je trestným činom - stanovené platnou judikatúrou súdov SR),
 - 7) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou (bez vydania Uznesenia by neboli vznikli trovy obhajoby, ani nemajetková ujma, nakoľko trestné stíhanie by voči danej osobe ako obvinenej nebolo vôbec vedené);
- príčom všetky uvedené predpoklady jednoznačne boli v danom prípade naplnené a ich naplnenie je riadne v konaní dôkazmi preukázané.“

5. Žalovaný sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalobcu a vo svojom písomnom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Žalovaná zotráva na dôvodoch svojho vyjadrenia, pričom trvá na tom, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v čase jeho vydania a v čase rozhodovania o sťažnosti voči nemu zákonné, pretože bolo podložené v tom čase zadováženými dôkazmi. Moje tvrdenie opieram o názor samosudcu v tejto veci voči obžalovanému 2/ Š. V., ktorý bol spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. Poriadku oslobodený, pretože skutok nie je trestným činom, ktorý na strane 19. rozsudku uvádza, že nutná obrana patrí medzi okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, čo znamená že ak sú splnené jej podmienky, skutok nie je protiprávnym. Podstata nutnej obrany spočíva v odvracaní priamo hroziaceho alebo trvajúceho protiprávneho útoku človeka na chránený záujem Trestného zákona, pričom spravidla negatívne postihuje záujmy útočníka (poškodeného) inak chránené Trestným zákonom. Samotným aktom nutnej obrany je čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený Trestným zákonom za dodržania ďalších podmienok uvedených v § 25 Trestného zákona. Samosudkyňa až v rámci hlavného pojednávania po vyhodnotení všetkých dôkazov získaných v prípravnom konaní ako aj v rámci hlavných pojednávaní vyhodnotila konanie obžalovaného 2/ Š.

V. ako konanie v nutnej obrane. Z uvedeného je zrejmé, že keby sa nejednalo o nutnú obranu, tak Š. V. by bol uznaný vinným z trestných činov, ktoré mu boli kladené za vinu obžalobou. Preto názor právneho zástupcu žalobcu, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v tom čase nezákonné ako aj nezákonné bolo vyhodnotenie dôvodnosti sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo strany prokurátora nemá oporu v zákone. Až súd v rámci vykonaného dokazovania (na druhý raz - vid'. trestný rozkaz) vyhodnotil konanie obžalovaného Š. V. ako nutnú obranu. Žiadny orgán činný v trestnom konaní v priebehu celého prípravného konania nepreukázal a ani netvrdil, že vznesenie obvinenia obžalovanému 2/ V. bolo nezákonné. Týmito skutočnosťami odôvodňujem tvrdenie, že nie je splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..“

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s prednesom právneho zástupcu žalobcu, oboznámením sa s prednesom zástupcu žalovaného, ako aj oboznámením sa s uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Q., ČVS: I.-XXX/HR-A.-XXXX zo dňa 23.2.20215, sťažnosťou proti tomuto uzneseniu, uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen č.k. 2Pv/452/14/6611-13 zo dňa 27.3.2015, rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 1T/23/2016-715 zo dňa 24.4.2019, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 4To/19/2020 zo dňa 28.5.2020, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, listom Generálnej prokuratúry, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

7. Súd z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 6.6.2022 zistil, že v celom rozsahu zotrúva na písomne podanej žalobe, ako aj ich písomných vyjadreniach, ktoré prezentovali v tomto konaní a preto žiada žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

8. Súd z prednesu zástupcu žalovaného na pojednávaní konanom dňa 6.6.2022 zistil, že v celom rozsahu sa pridrižavajú ich písomných vyjadrení, ktoré zaslali súdu a žiadajú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Čo sa týka samotnej sumy, ktorá je predmetom konania vo výške 3.287,34 Eur, tak túto nerozporovali.

9. Súd z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, odboru poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Q. zo dňa 23.2.2015 ČVS: I.-XXX/HR-A.-XXXX mal za preukázané, že poverený príslušník PZ podľa ustanovenia § 206 ods.1 Trestného poriadku v znení platných právnych predpisov rozhodol o stíhaní žalobcu ako obvineného 2./ z prečinu výtržníctva podľa ustanovenia § 364 ods.1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona v znení platných právnych predpisov, a to z dôvodu, že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že :

„dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX:00 hod. v katastrálnom území mesta Q., ul. L., fyzicky napadli a dopustili sa na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tak, že v meste Q., ul. L., na ceste pred potravinami napadol fyzicky obv. č. 1 H. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., G.. N. Č.. XXXX/XX, okr. H., ktorého viackrát udieral päťou do oblasti hlavy, následkom čoho spadol na zem a tam vo fyzickom napadaní pokračoval, opätovne päťami ho udieral do rôznych častí tela, následne ho chytili obv. č. 2 a obv. č. 3 a stiahli na zem, kde ho bili päťami a kopali po celom tele, pričom začal obv. č. 1 fyzicky napádať R. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., G.. N. Č.. XXXX/XX, okr. H., kde ho chytil za kapucňu a dva až tri krát päťou udrel do hlavy zozadu, stiahol ho na zem, následne ho obv. č. 2 a obv. č. 3 začali biť na zemi, obv. č. 1 začal fyzicky napádať R. Č.Ú., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., G.. N. Č.. XXXX/XX, okr. H., kde ju udrel päťou do ľavej lícnej kosti, úder opätovne zopakoval, následkom čoho spadla na zem, potom odišla ku potravinám a ostala stáť pri dverách, obv. č. 1 vyšiel na múrik a kopol ju nohou do oblasti ľavej strany tváre, následkom toho spadla na zem, obv. č. 1 fyzicky napadol T. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., V. Č.. XXX, I.. H., kde ho pri obchode tri až štyri krát udrel päťou do oblasti tváre, čím H.Á. Č., nar. XX.XX.XXXX spôsobil pomliaždenie v oblasti hlavy v zadnej časti temena, pomliaždenie so škrabancom v oblasti kľúčnej kosti vľavo, pomliaždenie v oblasti lakťa vľavo, zmliaždenie v oblasti tretieho prsta ľavej nohy, psychotraumatický šok ľahkého stupňa s dobou liečenia 5 až 6 dní, R. Č., nar. XX.XX.XXXX spôsobili pomliaždenie tvárovej oblasti hlavy vľavo, pomliaždenie pravého ramena, pomliaždenie a škrabanec v oblasti pravého kolena, pomliaždenie panvy, pomliaždenie zápästia vľavo, psychotraumatický šok ľahkého stupňa s dobou liečenia 5 až 6 dní, T. F., nar. X.XX.XXXX, nespôsobili zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrovanie, R. Č., nar. XX.X.XXXX, bytom Q., N. Č.. XXXX/XX, okr. H. nespôsobil žiadne zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie, čo je preukázané na základe znaleckého posudku č. 8/2015 znalca MUDr. Pavol Cikatricis, odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia.“

10. Súd z listinného dôkazu a to Sťažnosti proti predmetnému uzneseniu zistil, že žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti predmetnému uzneseniu sťažnosť dňa 6.3.2015.

11. Súd z pripojeného uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 27.3.2015 č.k. 2Pv 452/14/6611-13 mal za preukázané, že týmto uznesením prokurátorka Okresnej prokuratúry predmetnú sťažnosť proti predmetnému uzneseniu zamietla ako nedôvodnú.

12. Súd ďalej z rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 1T/23/2016-715 zo dňa 24.4.2019 zistil, že Okresný súd Zvolen žalobcu z vyššie uvedeného skutku oslobodil spod obžaloby, pretože u obžalovaného skutok nie je trestným činom a žalobcovi priznal postavenie konajúceho v nutnej obrane.

13. Súd z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 4To/19/2020 ho dňa 28.5.2020 zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora vo Zvolene zamietol, na základe čoho predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť.

14. Súd z listinného dôkazu a to faktúry č. 20800271 zistil, že touto faktúrou vyfakturoval právny zástupca žalobcu spoločnosť Ulianko & partners, s.r.o., Nám. SNP 37, Zvolen žalobcovi s dátumom splatnosti 28.9.2020 tarifnú odmenu za poskytnutie právnych služieb po právoplatnom skončení konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 1T/23/2016 a Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 4To/19/2020 v celkovej výške 3.287,34 Eur s DPH. Súčasťou tejto faktúry je aj vyčíslenie trov pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona = 1/12 VZ a to takto :

Dátum	úkon	tarifa	RP
4.9.2014	prevzatie a príprava obhajoby	60,12 Eur	8,04 Eur
12.9.2014	výsluch obvin.+svedkov - Kamenský (9-10.55)	60,12 Eur	8,04 Eur
30.10.2014	výsluch obvin.+svedkov- Kamenský (9.30-11.20)	60,12 Eur	8,04 Eur
6.3.2015	sťažnosť proti uzneseniu OO PZ	61,75 Eur	8,39 Eur
7.4.2015	porada s klientom v sídle AK (16.45-17.30)	61,75 Eur	8,39 Eur
8.4.2015	výsluch obvin. - Kamenský (8.00-10.55)	123,50 Eur	8,39 Eur
27.4.2015	výsluch poškodených (15.00-18.25)	123,50 Eur	8,39 Eur
9.7.2015	výsluchy svedkov (8.30-10.35)	123,50 Eur	8,39 Eur
14.7.2015	výsluchy svedkov (8.00-10.20)	123,50 Eur	8,39 Eur
16.7.2015	výsluchy svedkov (9.00-11.25)	123,50 Eur	8,39 Eur
14.9.2015	výsluch osoby mladšej ako 14 rokov (11.00-11.45)	61,75 Eur	8,39 Eur
19.10.2015	výsluchy svedkov (8.30-10.00)+ preštud.vyšetr.spisu	61,75 Eur	8,39 Eur
19.1.2016	výsluchy poškodených - Čipčalovci (10.00-10.40)	63,58 Eur	8,58 Eur
8.2.2016	výsluch poškodeného - VŠZP (9.00-9.30)	63,58 Eur	8,58 Eur
8.2.2016	preštudovanie vyšetrovacieho spisu	63,58 Eur	8,58 Eur
14.3.2016	porada s klientom v sídle AK (16.30-17.00)	63,58 Eur	8,58 Eur
15.3.2016	odpor proti trestnému rozkazu	63,58 Eur	8,58 Eur
15.2.2017	hlavné pojednávanie (9.00-11.30)	65,08 Eur	8,84 Eur
7.9.2017	porada s klientom v sídle AK (13.00-13.40)	65,08 Eur	8,84 Eur
8.9.2017	hlavné pojednávanie (8.30-9.00)	65,08 Eur	8,84 Eur
14.12.2017	hlavné pojednávanie (9.40-14.20)	130,16 Eur	8,84 Eur
4.5.2018	porada s klientom v sídle AK (8.00-8.50)	67,00 Eur	9,21 Eur
4.5.2018	hlavné pojednávanie (9.00-13.55)	201,00 Eur	9,21 Eur
25.7.2018	hlavné pojednávanie (10.00-12.55)	134,00 Eur	9,21 Eur
25.11.2018	porada s klientom v sídle AK (14.00-14.30)	67,00 Eur	9,21 Eur
29.11.2018	hlavné pojednávanie (9.00-10.45)	67,00 Eur	9,21 Eur
16.4.2019	porada s klientom v sídle AK (8.30-9.00)	71,50 Eur	9,80 Eur
17.4.2019	hlavné pojednávanie (9.09-10.40)	71,50 Eur	9,80 Eur
24.4.2019	hlavné pojednávanie (13.00-13.50)	71,50 Eur	9,80 Eur
9.4.2020	Verejné zasadnutie (8.30-9.30)	36,83 Eur	10,62 Eur
Spolu bez DPH		2.475,49 Eur	263,96 Eur

15. Súd zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mal za preukázané, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Generálnej prokuratúre SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v celkovej výške 3.287,34 Eur.

16. Súd z oznámenia Generálnej prokuratúry SR Bratislava zistil, že táto oznámila právnomu zástupcovi žalobcu, ktorý toto oznámenie prevzal dňa 10.5.2021, že ich podaná žiadosť bola odmietnutá, nakoľko neboli zistené zákonné podmienky pre uspokojenie nároku žalobcu na náhradu škody uplatnenej v predmetnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

17. Podľa článku 46 ods.3 a 4 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

18. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

19. Podľa § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

20. Podľa § 6 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

21. Podľa § 6 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

22. Podľa § 6 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

23. Podľa § 8 ods.6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

24. Podľa § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

25. Podľa § 15 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

26. Podľa § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj

úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

27. Podľa § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

28. Podľa § 18 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

29. Podľa § 18 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

30. Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

31. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

32. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal uhradenia škody, ktorá mu vznikla z dôvodu nezákonného rozhodnutia, a to uznesenia Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene zo dňa 23.2.2015 ČVS: I.-XXX/HR-A.-XXXX o vznesení obvinenia a uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 27.3.2015 sp.zn. 2Pv/452/14/6611-13, ktorou bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pričom predmetná škoda spočívala v nákladoch vynaložených na obhajobu žalobcu v trestnom konaní prostredníctvom zvoleného obhajcu, keďže žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici oslobodený spod obžaloby. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním svojich orgánov, ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z článku 46 ods.3 Ústavy SR a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu. Podmienky odškodňovania ustanovuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (predtým to bol zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinným do 30.6.2004. Predtým ako súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu nároku žalobcu, skúmal či bola splnená procesná podmienka uplatnenia nároku na náhradu škody na súde, predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že táto podmienka splnená bola s výsledkom, že orgán príslušný na predbežné prerokovanie žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu oznámil, že ich žiadosť bola odmietnutá ako nedôvodná. Toto oznámenie bolo doručené právnemu zástupcovi žalobcu dňa 10.5.2021.

33. Súd ďalej v konaní mal za to, že v danom prípade je za štát oprávnená a povinná konať Generálna prokuratúra SR, ktorej toto oprávnenie a povinnosť vyplýva z ustanovenia § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., pričom samotná Generálna prokuratúra SR toto ani v konaní žiadnym spôsobom nenamietala.

34. Podľa ustálenej českej a slovenskej judikatúry k zákonu č. 58/1969 Zb. a následne zákona č. 514/2003 Z.z. za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu (napríklad uznesenie NS SR zo dňa 18.8.2010 sp.zn. 4MCdo/15/2009). V takomto prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o vznesení obvinenia (v danom prípade v spojení

s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený. Najvyšší súd Českej republiky už vo svojom rozhodnutí sp.zn. 1Cz/6/90, ktoré bolo vydané v čase existujúcej spoločnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánov štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zákonom č. 58/1969 Zb. účinným v SR do 30.6.2004 judikoval, že jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla ku vzniku škody. S ohľadom na ustanovenie § 4 zákona č. 58/1969 Zb. (poznámka súdu - teraz § 6 ods.1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z.) je tento predpoklad splnený len vtedy, ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené či zmenené. K uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia preto dochádza a môže dochádzať spravidla v prípadoch, kedy rozhodnutie nebolo zrušené, ale trestné stíhanie príslušnej osoby bolo zastavené alebo táto osoba bola oslobodená spod obžaloby. Pri zodpovedaní otázky či zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby môže mať rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť uviedol, že je potrebné ju zodpovedať kladne. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, ako aj oslobodenie spod obžaloby aspoň ak k nemu došlo z určitých dôvodov. Uvedené opatrenia totiž znamenajú, že je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a teda, že koniec koncov proti nemu nemalo byť vznesené obvinenie. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli z hľadiska ustanovenia § 4 zákona č. 58/1969 Zb. (poznámka súdu - teraz § 6 ods.1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z.) rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia (obdobne judikoval NS SR v rozsudku sp.zn. 1Cdo/53/1993). Aj následnou judikatúrou českých a slovenských najvyšších súdnych inštancií bol tento právny názor opakovane potvrdený, preto ho možno považovať za právne ustálený (viď napr. rozsudok NS SR 1Cz/6/1990, rozsudok NS SR 1Cdo/53/93, uznesenie NS SR zo dňa 30.11.2009 sp.zn. 4Cdo/183/2009, nález Ústavného súdu SR zo dňa 24.3.2011 sp.zn. II.ÚS 25/2011).

35. V predmetnom prípade mal súd z vykonaného dokazovania preukázané, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, odbor poriadkovej polície Obvodného oddelenia PZ Q. zo dňa 23.2.2015 ČVS:I.-XXX/HR-A.-XXXX bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona. Na základe uznesenia o vznesení obvinenia sa voči žalobcovi viedlo trestné stíhanie, v ktorom boli orgánmi činnými v trestnom konaní robené úkony smerujúce k objasneniu podozrenia voči žalobcovi zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a ktorým sa žalobca musel podrobiť. Trestné stíhanie na podklade uznesenia o vznesení obvinenia proti žalobcovi sa viedlo aj z dôvodu, že prokurátorka Okresnej prokuratúry vo Zvolene toto uznesenie potvrdila a ponechala v platnosti keď zamietla sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Výsledkom úkonov vykonaných v rámci trestného stíhania po vznesení obvinenia bolo, že skutok nie je trestným činom a žalobcovi priznal súd postavenie konajúceho v nutnej obrane a žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 24.4.2019 sp.zn. 1T/23/2016 oslobodený spod obžaloby podľa ustanovenia § 285 písm. b) Trestného poriadku, pričom uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.5.2020 sp.zn. 4To/19/2020 bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie Okresnej prokuratúry vo Zvolene zamietnuté na základe čoho vyššie uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť.

36. Čo sa týka argumentácie žalovaného, tu súd poukazuje na ustálenú judikatúru, ktorá vyslovila právny názor, že súd rozhodujúci o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť tohto rozhodnutia ako rozhodnutia vydaného v inom konaní, ale aj s poukazom na ustanovenie § 193 CSP je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, či bol spáchaný trestný čin. Prieskum zákonnosti je možný len v rámci inštančného prieskumu odvolacím či dovolacím súdom a za podmienok stanovených zákonom o ústavnom súde. Preto majú za to, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Zvolen, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a týmto rozhodnutím je súd viazaný a teda nemohol súd sám v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím opätovne posudzovať zákonnosť resp. nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia a to ani ako prejudiciálnu otázku. (súd poukazuje na judikatúru súdov SR ako napr. rozsudok KS Banská Bystrica sp.zn. 13Co/935/2015 zo dňa 19.1.2016, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 16Co/357/2017 zo dňa 24.5.2018).

37. Okresný súd ďalej poukazuje, že pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike, tak podľa názoru súdu sa toto rozhodnutie týka úplne inej problematiky súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu a z tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ svojim konaním trestné konanie skutočne skomplikoval a prepadnutie záruky si zavinil sám, čo nie je náš prípad a preto súd na toto rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva nemohol prihladať.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za to, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade v spojení s uznesením okresného prokurátora o zamietnutí sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení trestného stíhania, na podklade ktorého sa začalo viesť a pokračovalo trestné konanie, konkrétne voči žalobcovi s tým, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 1T/23/2016 zo dňa 24.4.2019 oslobodený spod obžaloby, pričom uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.5.2020 sp.zn. 4To/19/2020 bolo odvolanie prokurátora zamietnuté, sú nezákonnými uzneseniami, na podklade ktorých možno konštatovať, že štátu vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nimi. Za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami je potrebné považovať majetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla v trestnom konaní proti nemu vedenom alebo v súvislosti s ním a to už od vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia s poukazom na § 6 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. až do právoplatnosti rozsudku o oslobodení spod obžaloby. V zmysle § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za takúto škodu je v zmysle § 18 ods.1 potrebné považovať aj účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Žalobca preukázal, že mu v trestnom konaní proti nemu vedenom vznikli trovy na jeho obhajobu zvolením si obhajcu v ním uvádzanej výške 3.287,34 Eur, pričom tieto trovy pozostávajú z trov obhajoby tak ako je to vyššie uvedené, pričom súd poukazuje, že samotný žalovaný výšku a jednotlivé úkony žiadnym spôsobom nerozporoval.

39. Súd preskúmal trovy žalobcu v predmetnom trestnom konaní s tým, že samotný žalovaný tieto trovy a ich výšku nenamietal a zistil, že ich výška bola právnym zástupcom žalobcu správne uplatnená a mal zato, že tieto trovy boli účelne vynaložené. Preto, keďže boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie náhrady škody žalobcovi v ním uplatnenej výške a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a žalobca preukázal, že mu škoda takto vznikla vo výške, v ktorej si ju uplatnil, súd jeho žalobnému návrhu vo vzťahu k uplatnenej istine vyhovel.

40. Súd v zmysle § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods.1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 v účinnom znení súd žalobcovi priznal úrok z omeškania z dlžnej sumy priznanej titulom náhrady škody, avšak vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu a keďže ku dňu omeškania t.j. ku dňu 11.5.2021 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0, súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zákonného úroku z omeškania odo dňa 11.5.2021, čo je nasledujúci deň kedy bolo žalobcovi doručené oznámenie žalovaného, že neuspokojí nárok na náhradu škody a keďže sa žalobca domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5,05%, pričom takto požadovaný úrok z omeškania bol v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, súd v tejto časti nad 5% úrok z omeškania žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

41. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods.1 CSP a keďže žalobca bol skoro v celom rozsahu úspešný, bol neúspešný iba v nepatrnnej časti čo sa týka výšky úroku z omeškania, súd rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške náhrady trov konania.

42. Podľa § 262 ods.2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a/ sa týkajú procesných podmienok,
- b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).